

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

Η ΔΥΣΠΕΨΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ

ΤΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΙΣ ΠΑΙΓΝΙΑ
ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΤΩΝΟΣ

ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΙΑ ΚΑΙ ΑΛΕΞΗΛΙΑ

ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΖΕΤΟΥ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΛΑΜΠΗΤΗΡΕΣ ΘΑΥΜΑΣΤΟΙ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΚΑΠΝΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΧΑΣΙΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

— Κυρία, αδύνατον εἶνε νὰ μὴ εἰσακούσῃτε τῆς λογικῆς... Εἶνε ἀδύνατον, ἀνατεθρακμμένη τὸσον φρονίμως, ὡς εἴθε, νὰ κατέλθῃτε αἰφνιδίως μέχρις ἐκδικήσεως τὸσον ἀποτροπαίου... Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς παρακαλέσω... Δὲν εἶμαι τίποτε παρ' ἡμῖν... Δὲν εἶμαι, εἰμὴ φίλος, οὐτινος ἢ ἀπειρος ἀφοσίωσις σᾶς εἶνε ἐξασφαλισμένη, καὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὁποίου δύνασθε νὰ στηρίξησθε... Ἡ πρὸς ὑμᾶς ἀφοσίωσίς μου εἶνε μεγάλη... Δὲν ἤξεύρω ἐὰν ἐμαντεύσατε, ὁποίας φύσεως εἶνε ἡ πρὸς ὑμᾶς φιλία μου, κυρία... Εἶνε τοῦτο πιθανόν... Λοιπὸν, παρατηρήσατε

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

τὴν ἀγωνίαν μου... τὸν ἀπελπισμὸν μου... τὴν φρίκην μου πρὸ πάντων... Σᾶς ἀγαπῶ, κυρία... συγχωρήσατέ με ἅς σᾶς τὸ εἶπω... Δὲν θὰ τὸ ἀκούσῃτε πλέον ἄλλοτε... σᾶς ἀγαπῶ... Σᾶς βλέπω εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ διαπράξῃτε μίαν κακὴν πράξιν... Παρίσταμαι, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰς προπαρασκευὰς ἐνὸς ἐγκλήματος, καὶ εἶμαι δικαστής. Σκέφθητε, Γενεθιέθῃ... σκέφθητε, κυρία, ὅτι ἐγὼ μέλλω νὰ σᾶς δικάσω. Ἀπαλλάξατέ με, ἐξ οἴκου, τῆς ἀποτροπαίου ταύτης βασάνου.

Ἐκείνη, πείσμων, καὶ ἐπιδιδώκουσα τὴν παράφροναν ἰδέαν της :

— Τοῦτο εἶνε δυστύχημα, πλὴν, διατὶ με ἀγαπᾶτε :

— Μήπως εἶνε σφάλμα μου ; Σκέφθητε, Γενεθιέθῃ, ὅτι συντρίβετε τὴν ὑπαρξίν σας... ὅτι ἐκπύετε... Τὶ γενήσεται τὸ εὐγενὲς πλάσμα, τὸ ὅπιόν τὸσον γενναίως ὑφίστατο τὴν ἐγκαταλείψιν του ; Ἐθρηνεῖτε βεβήτως ἐν τῇ μυστικότητι τῶν νυκτῶν σας, ἀλλὰ τὴν πρωῒαν ἐκείνοι οἵτινες σᾶς ἐπλησίαζον, ἐξαπατώμενοι ἐκ τῆς τόσης γαλήνης καὶ ἐγκαρτερήσεως, ἐθύμαζον τὴν ὑψίστην ἰσχύν σας καὶ τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς σας, καὶ σᾶς ἡγάπων ἕνεκα τούτου περισσότερον. Ἀλλ' ἐὰν ἐκδικηθῇτε ; Δὲν θὰ ἔχετε πλέον ἀγάπην πέραν ὑμῶν περιέργειαν μόνον καὶ φρίκην !... Σκέφθητε, ἀκούσατέ μου, μὴ ἐγκαταλείπεσθε οὕτως εἰς τὴν πτώσιν, μείνατε μεγάλη καὶ γενναῖο ψυχή. ὦ ! δὲν σᾶς λέγω νὰ συγχωρήσῃτε, τὸ τοιοῦτο θὰ ᾔτο ὑπεράνω τῶν δυνάμεών σας, ἐστὶ ὑπομονητικὴ, καὶ ἀναμείνατε τὸν χρόνον νὰ σᾶς ἐκδικήσῃ...

Ὁ Τρέγκ ἐπίσης τῇ εἶχεν εἶπει : Ἐχε ὑπομονήν ! Ἀλλ' ἐκείνη ἔσειε τὴν κεφαλὴν. Θὰ εἶχεν ἐκφύγει, ἐὰν δὲν τὴν ἐκράτει, σφίγγων πάντοτε τὴν χεῖρα της.

— Γενεθιέθῃ, ἐπιθύμουν νὰ εὕρω ἐπιχειρήματα, παρακλήσεις, ἀλλ' εἶμι τόσον τεταραγμένος, ὥστε δὲν ἤξεύρω πλέον... Χάνω τὴν κεφαλὴν μου... Εἶθε πράγματι ὑμεῖς ; Ὑμεῖς, θεέ μου !... Τὶ νὰ κάμω, τί νὰ κάμω !

— Διατὶ νὰ συγκινήσῃτε ; Γίνομαι πάλιν ξένη δι' ὑμᾶς. Λησμονήτατέ με !

— Εἶνε δυνατόν ;

— Πρέπει, ἐν τούτοις.

— Ὅχι, θὰ κατορθώσω νὰ ἐμποδίσω τὴν ἐκδίκησίν σας !

— Καὶ πῶς θὰ πράξῃτε ;

— Τὸ ἀγνοῶ. Ὁ θεὸς θὰ με ἐμπνεύσῃ.

Ἡ Γενεβιέβη ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, καὶ ἤθελθε ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρα της, διὰ βιαίας προσπάθειας.

— Γενεβιέβη! Γενεβιέβη! Σταθῆτε. Ὁ φίλος σας δὲν σὰς εἶπεν ἀκόμη τὰ πάντα. Μὴ πιστεύετε ὅτι θὰ δευχθῆτε γενναία, τιμωροῦσα ἰδιοχείρως γυναῖκα, ἥτις σὰς ἔκαμε νὰ ὑποφέρετε τόσον. Πόσον ἠθέλετε εἶσθαι μεγαλειτέρα, εἰάν ἐδεσπόζετε τῶν αἰσθημάτων σας! Εἶνε μακρὰ καὶ σκληρὰ μάχη ὁ βίος. Ὁ πατήρ σας, ὁ τόσον φρόνιμος καὶ σοφὸς, θὰ σὰς τὸ εἶπε. Δὲν λογιζέται τις ποτὲ ἐν τῷ βίῳ ὀριστικῶς ἠττημένος. Οἱ ἐκδικούμενοι εἰσὶν οἱ ἀσθενεῖς, μάθετε το, Γενεβιέβη! ἐκεῖνοι ὧν τὰ νεῦρα κραυγάζουσι καὶ τὸ λογικόν των εἶνε κωφόν.

— Ὁμιλεῖτε καθ' ὅλην σας τὴν ἡσυχίαν, συμβουλεύων μοι τὴν ἐγκαρτέρησιν. Τὰ νεῦρα εἶπετε; Ἔστω. Ἐπὶ τέλους, εἶμαι γυνή· παρεγνωρίσθην, ἀγαπῶ, καὶ εἶμαι ζηλότυπος. Ἀφήσατέ με ν' ἀναχωρήσω.

— Ὅχι.

— Αἰ! ἀφήσατέ με λοιπὸν, σὰς λέγω!

Τὴν φορὰν ταύτην ἀπηλλάγη ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ τὸν ὤθησε τόσον βιαίως, ὥστε ὠπισθοχώρησε τινὰ βήματα· καὶ πρὶν κατορθώσῃ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, τῷ ἐξέφυγεν ἐκ νέου, τρέχουσα ὡς παράφρων.

Ὁ Τουρζῆς ἔμεινεν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἀφηρημένος.

— Θεέ μου! εἶπε· θεέ μου! Τὴν δυστυχῆ γυναῖκα!

Καὶ δὲν ἐδοκίμασε πλέον νὰ τὴν προφθάσῃ ὅλαι αἱ συμβουλαὶ θὰ ἦσαν μάταιαι. Πρὸς τί νὰ τὴν παρακαλέσῃ; Ὅτ' κατήντα νὰ μισήσῃ καὶ αὐτόν. Μόνον, θὰ ἐπραττε πᾶν τὸ ἐφ' αὐτῷ, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν διάπραξιν ἐγκλήματος. Καὶ ἰδοὺ διατὶ, ἅμα φθὰς εἰς τὸν οἶκον του, διέταξε νὰ ἐπιστάξωσι τὸν ἵππον του, καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὸ Λαμὺτ-Φεῖλὺ καλπαζών. Τί ἐσκέπτετο νὰ πράξῃ; Δὲν τὸ ἤξευρε καλῶς. Ἐν πρώτοις, νὰ διηγηθῇ εἰς τὸν μπάρμπα Τρέγκ τὰ συμβάντα, καὶ μετ' αὐτοῦ θὰ συνεφώνει περὶ τοῦ πρακτέου. Ὅτ' ἀφικνεῖτο εἰς τὸν πύργον πρὸ τῆς κυρίας δὲ Μοντθριάν. Πῶς αὕτη ἦλθεν εἰς Σιάτρην; ἐφ' ἀμάξης ἢ πεζῇ; τὸ ἠγνόει. Πεζῇ ἴσως... εἰάν ἠθέλησε νὰ μὴ ἐμπιστευθῇ εἰς κανέναν τὸ σχέδιόν της.

Μίαν ὥραν βραδύτερον ἦτο ἐν τῷ πύργῳ. Ὁ ἵππος του ἦτο λίαν κεκοπιакῶς. Καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν μόνον χωρικοὺς ἀπήντησεν· οὐδαμοῦ τὴν Γενεβιέβην.

Ἐσήμανε, τὸν ἥνοιξαν, ἐζήτησε τὸν μπάρμπα Τρέγκ. Ὁ ἵππος τῶν ὄπλων δὲν εἶχε καταλιθῇ. Ἡ Γενεβιέβη εἶχε γίνεαι ἀφαντος κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, τὴν ἀνεζήτησε πανταχοῦ, δὲν ἤξευρε τί ἀπέγεινεν. Ἡσθάνετο, ὅτι φθάνει γιγαντιαίους βήμασι τὸ δυστύχημα τὸ ὁποῖον προέβλεπε. Νευρικοὺς τρόμος τὸν κατέλαβεν ἀπὸ τινων ὥρων, καὶ δὲν τὸν ἀφηνεν. Ἐφρικία. Ὅταν εἶδε τὸν Τουρζῆ, δύο δάκρυα ἦλθον εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὀφθαλμῶν του. Πρὶν ὁ γέρον τὸν ἐρωτήσῃ, ὁ Τουρζῆς τὸν ἠρώτησε:

— Ἐπανῆλθε;

— Ποῖος σὰς τὸ εἶπε; Πῶς τὸ ἤξεύρετε;

— Φθάνω λοιπὸν ἐγκαίρως!

— Ἐξ οἴκου, κύριε Τουρζῆ, εἰπέ μοι τί ἔχεις νὰ μοὶ ἀναγγείλῃς... Ἡ Γενεβιέβη ἀνεχώρησε περὶ τὴν τρίτην ἢ τετάρτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, μόνη καὶ

πεζῇ. Ποῦ μετέβινεν;... ἐγὼ ἤμην ἀπὸν, ἐδράξατο λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας... Ὁμιλήσατε!

Ὁ Τουρζῆς τῷ ἀφηγήθη τὰ διατρέχοντα. Ὁ Τρέγκ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας.

— Τὸ δυστυχὲς παιδίον! Τὸ δυστυχὲς παιδίον!

— Ἴσως δὲν εἶνε ἀργά!...

— Τίς θὰ μᾶς τὸ εἶπῃ;

— Ὅτ' ἐπανέλθῃ ἐδῶ, ἀναμφιβόλως καὶ τότε πρὸ πάντων ὀφείλετε νὰ ἀγρυπνήτῃ ἐπ' αὐτῆς... Προειδοποιήσατε τὸν Ἐκτωρ;

— Πρὸ πολλοῦ. Ἐγέλασεν ὅμως, καὶ δὲν ἐξέλαβε τὴν συμβουλήν μου ὡς σοβαράν.

— Ἰδοὺ τί ἐφοβούμην. Οὐδεὶς θὰ θελήσῃ νὰ μᾶς πιστεύσῃ. Καὶ ἡ κυρία δὲ Σιαντεραιν;

— Δὲν τὴν εἶδον!

— Καθῆκον μας εἶνε νὰ τὴν προειδοποιήσωμεν.

— Καλῶς, θὰ μεταβῶ αὐρὶον τὸ πρῶτον εἰς Ροσσεδῶ.

— Ὁ Ἐκτωρ εἶνε εἰς τὸν πύργον;

— Ὅχι, δὲν τὸν βλέπομεν ἀπὸ τινων ἡμερῶν.

— Τὸν ἄθλιον! ὅποια τύφλωσις!... ὅποια παραφροσύνη!...

— Κατὰ τινος ἐνδείξεις, τὰς ὁποίας συνέλαβον, σχεδιάζει ταξιδεῖον μετὰ τῆς κυρίας δὲ Σιαντεραιν. Ὅτι ἐβράδυνε μέχρι τοῦδε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του, εἶνε ἡ ἑλλειψὶς χρημάτων. Εἶνε κατεστραμμένος, ἢ τοῦλάχιστον, πολὺ ὀλίγον ἀπῆχει τοῦτου. Τῷ εἶχεν ἀπομείνει ἀκόμη πενιχρόν τι ὑποστατικόν, τὸ ὁποῖον ἐπώλησε, καὶ ἔλαβεν ἀπέναντι εἰκοσιν ἢ τριάκοντα χιλιάδας φράγκων. Ὁ συμβολαιογράφος μοι τὸ εἶπε. Τῆς αἰτίας δὲ τῆς βραδύτητός του μὴ ὑφισταμένης πλέον, θὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως, ἐστὲ βέβαιος.

— Τόσον τὸ καλλίτερον!

— Σὰς ἐννοῶ, καὶ εἰσθε εὐγενὲς καρδιά, κύριε Τουρζῆ. Λέγετε: τόσον τὸ καλλίτερον, διότι, τοῦ Μοντθριάν καὶ τῆς κυρίας δὲ Σιαντεραιν ἐξαφανιζομένων, θὰ μᾶς μείνῃ καιρὸς νὰ παρηγορήσωμεν τὴν Γενεβιέβην, νὰ κατευνάσωμεν τὴν ἐξαπίν της, νὰ θεραπεύσωμεν τὴν παραφροσύνην της, καὶ νὰ σώσωμεν αὐτὴν τὴν ἰδίαν... Δὲν εἶνε ἀληθές;

— Μάλιστα, ὀλίγων ἡμερῶν πάροδος θὰ ἦτο ἀρκετὴ.

— Πλὴν, φεῦ! ὅτι ἐγὼ συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἡ κόρη μου τὸ ἐμάντευσε διὰ τοῦ ἐνστίκτου αὐτῆς. Καὶ ἐνεκα τοῦτου, ἡ ἐξαπίν της ἀνῆλθεν εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον.

— Μήπως ἀπατάσθε; Ὁ Ἐκτωρ θὰ ἐφρόντισε νὰ κρύψῃ τὰ σχέδιά του!

— Νὰ ἀπατώμαι; Πόσον ὀλίγον γνωρίζετε τὰς γυναικας, αἵτινες μισοῦσι καὶ ἀγαπῶσι! Τὴν προῖαν ταύτην, ὅτε ἡσπαζόμην τὴν Γενεβιέβην: «Δὲν μοὶ ἔλεγε, ὅτι ὁ Ἐκτωρ θὰ ἀναχωρήσῃ;» μοὶ εἶπεν. Ἐκπεπληγμένος, μόλις ἠδυνήθην νὰ τῇ ἀπαντήσω. «Καὶ πῶς τὸ ἔμαθες;» Ἐκείνη μὲ ἔνα παράξενον γέλωτα, ὅστις μοὶ προξενεῖ φρίκην: «Οὐδεὶς μοὶ τὸ εἶπεν· τὸ ὠνειροπόλησα!» ἀπήντησε. Λοιπὸν, εἰάν τὴν συνηντήσατε εἰς τὴν Σιάτρην, εἰάν σὰς ἐξέφυγεν, εἰάν ἠγόρασε τὸ φιαλίδιον ἐκεῖνο, τοῦτο συνέβη, διό-

τι ἐξήντησε τὴν ὑπομονὴν τῆς, διότι δὲν δύναται πλέον νὰ ἐμμεῖνῃ εἰς τὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ τὴν ταπεινώσιν· προέροχεται ἐκ τοῦ ὅτι, θέλει νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀντίζηλόν τῆς αὖριον, ταύτην τὴν νύκτα ἰσως, κατὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν ἡ ἀντίζηλος θριαμβεύει, ἀφαιρουσα ἀπ' αὐτῆς τὸν ἄνδρα, ὃν εἰς πείσμα ὅλων ἔσα συνέβησαν, ἀγαπᾷ πάντοτε.

— Τὸν ἀγαπᾷ πάντοτε ! εἶπεν ὁ Τουρζῆς μετὰ βαθείας λύπης.

Ὁ Τρέγκ ἐστήριξεν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ λίαν χαμηλοφώνως.

— Σᾶς λυποῦμαι ἐξ ὅλης ψυχῆς, εἶπε.

Οἱ δύο ἄνδρες δὲν κατεκλίθησαν. Περί τὴν 7ην ὥραν ἡ αὐγὴ τοὺς εὔρε γρηγορούντας, ἀλλὰ σιωπηλοὺς. Ὁ ἐλάχιστος κρότος τοὺς ἔκαμνε ν' ἀναπηδῶσι καὶ παρατηροῦντες ἀλλήλους νὰ ἐρωτῶσι :

— Μήπως εἶνε ἡ Γενεβιέβη ;

Ἄλλὰ πάντοτε ἡπατῶντο.

Τὴν πρωῒαν ὁ κ. Τουρζῆς εἶπε πρὸς τὸν μπαρμπα Τρέγκ :

— Εἰδοποιήσατε τὴν κυρίαν δὲ Σιαντεραίν. Ἄς ἀναχωρήσωσιν, ἀφοῦ τὸ θέλουσιν, ἀλλ' ὥς ἀναχωρήσωσιν ἀμέσως . . . Ἄς μὴ περιμένωσι ; . . .

— Ὡς τὴν προειδοποιήσω. Καὶ ὑμεῖς, κύριε Τουρζῆ, τί μέλλετε νὰ πράξετε ;

— Ἡ ἐνταῦθα παρουσία μου εἶνε περιττή. Ὡς διήγειρε τὰς ὑπονοίας τῆς κυρίας Μοντθριάν, ἀφοῦ συνέλαβον τὰ σχέδιά της. Ἐπιστρέφω εἰς Σιάτρην.

Καὶ φέρων εἰς τὸ περίφροντι αὐτοῦ μέτωπον τὴν χεῖρα του, προσέθηκε βραδέως :

— Τίς οἶδεν ὅμως, ἐὰν δὲν θὰ ἐπανιδῶ τὴν Γενεβιέβην σήμερον !

Ὁ Τρέγκ ἐφρίκισε. Εἶχε κατανοήσει τὴν σκέψιν τοῦ δικαστοῦ. Ἡ Γενεβιέβη εἰς τὴν Σιάτρην, δὲν ἦτο πλέον ἡ ἀθῶα Γενεβιέβη, ἡ δυστυχῆς, ἡ λατρευομένη. Ἦτο ἡ γυνὴ ἣτις εἶχε κορέσει τὸ μῖσος τῆς, ἥς τὸν βραχίονα εἶχεν ὀπλίσῃ ἡ ἐκδίκησις, ἣτις εἶχε διαπράξει ἐγκλημα . . .

Ὁ Τρέγκ ἐποίησε χειρονομίαν ἀπελπισμοῦ καὶ θλίψεως, καὶ ἐκλινε τὸν κεφαλὴν.

Z'.

Τὴν πρωῒαν ὁ μπαρμπα Τρέγκ μετέβη εἰς Ροσσεβώ. Ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Σιαντεραίν, ἀλλὰ δὲν ἐγένετο δεκτὸς, μάττην ἐπέμεινεν ἡ Ρολάνδη ἥτο ἀκόμη εἰς τὴν κλίνην τῆς καὶ παρεκάλει τὸν ἀγαθὸν πρεσβύτην νὰ τῇ ἐκθέσῃ δι' ἐπιστολῆς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπισκέψεώς του. Ἐπανελθὼν εἰς Λαμότ-Φεϊλύ, ὁ Τρέγκ ἠρώτησεν, ἐὰν ἐπανεῖδον τὴν Γενεβιέβην. Ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶχε πρὸ μικροῦ ἐπιστρέψει, καὶ εἶχε κλεισθῇ εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς. Ὁ γέρον μετέβη καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν. Ἡ Γενεβιέβη κατ' ἀρχὰς ἔκαμε τὴν κωφὴν· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πατήρ τῆς ἐπέμενεν, ἠναγκάσθη νὰ ὀποχωρήσῃ.

Εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τῆς τετάρτης ἐσπερινῆς ὥρας τῆς προτεραίας, εἶχε διέλθει τὴν νύκτα ἔξω, Ἡ ὄψις τῆς ἐνέπνεεν οἶκτον· τὰ ἐνδύματά της ἦσαν

ἐν ἀταξίᾳ, τὰ λεπτὰ καὶ κομψὰ ὑποδύματά της πλήρη πηλοῦ, ἡ μεγαλοπρεπὴς κόμη τῆς λελυμένη. Εἶχεν ὄψιν ὀχρὰν ὥς ὁ θάνατος, ὀφθαλμοὺς λάμποντας, χεῖλη ἐρυθρὰ ὥς αἱμάσσοντα, καὶ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν ὥσεί κεκαυμένα ὑπὸ τοῦ δριμέος ψυχους τῆς νυκτός. Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἐνέφαινον τὴν παρφοροσύνην καὶ τὴν ἀγωνίαν.

— Τί με θέλετε ; . . . Εἶμι κουρασμένη, πίπτω ἐκ τοῦ νυσταγμοῦ . . . ἀφήσατέ με . . .

— Τί ἔκαμες ἀπὸ τῆς χθὲς, τέκνον μου, ἀγαπητῇ μου Γενεβιέβη ; . . . Ἀπάντησόν μοι . . . ἢ μᾶλλον . . . μὴ μὲ λέγῃς, τὸ ἤξεύρω . . . ὦ τὸ ἐμάντευσά . . . ὥς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου . . . Ἄλλὰ βεβαίωσόν με τοῦλάχιστον . . . εἶπέ μοι ὅτι ἐτελείωσαν ὅλα, ὅτι εἶσαι πλέον ἡσυχος . . . ὅτι δὲν θὰ καταλίπῃς πλέον τὸν πατέρα σου . . . Εἶπέ μοι ὅτι ἐγκατέλιπες ὅλας τὰς κακὰς ιδέας αἵτινες ἐπολιόρουν τὴν φαντασίαν σου, . . . Εἶπέ μοι, ἐὰν δὲν θέλῃς ν' ἀποθάνῃς ἐξ ἀπελπισμοῦ.

Ἡ Γενεβιέβη ὠμοιάζεν ὥσεί ἐξηγειρομένη ἐκ μακρῆς καὶ πολυωδύνου ἀσθενείας. Ἐλεγε, ὅτι ἐκάστη ἀσθενὴς καὶ βραχεῖα ἀναπνοή, ἣτις ἐξήρχετο τοῦ στήθους τῆς, ἦτο ἡ τελευταία.

— Κόρη μου, ἀπάντησόν μοι, ἔλεγεν ὁ πρεσβύτης.

— Ἀφοῦ εἶμαι ἐδῶ, ἀφοῦ με βλέπετε, τί φοβεῖσθε ;

— Ὁρκίσθητί μοι, ὅτι παρήτησες τὰ ἀπαίσια σχέδιά σου.

— Σᾶς τὸ ὁμνῶ, ἀφοῦ τὸ θέλετε.

— ὦ! τέκνον μου, τέκνον μου, ὅποιαν φρικαλέαν νύκτα μ' ἔκαμες νὰ διέλθω, ἐὰν ἤξευρες ! Εἶνε φοβερὸν, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ζήσῃ τις οὕτω. Τί εἶχες γίνεαι λοιπόν ; Ποῦ ἦσο ;

— Οὐχὶ πολὺ μακρὰν, φεῦ !

— Μάλιστα . . . εἰς Ροσσεβώ ; . . . Καὶ τώρα, ἐτελείωσε πλέον ; . . . Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃς πλέον ἐκεῖ ; Ὡς μείνης πλέον ἐγγὺς τοῦ πατρός σοι, ὅστις σὲ ἀγαπᾷ τόσο, καὶ ὅστις θὰ ἐθυσίαζε προθύμως τὰς τελευταίας ἡμέρας του, ἐὰν ἦτο ἀνάγκη, διὰ νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῇ ; . . . Τὸ ὑπόσχεσαι ; . . . Ὡς ἴδῃς, Γενεβιέβη, ἡ λήθη θὰ εἶνε ἡ εὐτυχία . . .

— Δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ.

— Καὶ ποῦ τὸ ἤξεύρεις ; . . . Ἀφοῦ εἶσαι εἰκοσιπέντε ἐτῶν ! . . . Εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεότητος ! Ἀφοῦ ἔχεις δύο τέκνα, τὰ ὅποια θὰ σὲ ἀγαπῶσι διὰ βίου ! Ὡς καταλίπῃς τὸν πύργον τοῦτον τῆς δυστυχίας, τὸν πύργον τοῦτον τῆς Καρλόττας, ὅπου θὰ κλαίῃς ὅπως ἐκείνη, καὶ θὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ εἰς Παρισίους . . . Εἰς τὸ παλαιὸν μας κατάστημα, ὅπου θὰ εὔρῃς, ὁμοῦ με τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας σου, καὶ τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματός σου. Ἐκεῖ κάτω, ὁμοῦ με ἐμὲ, ἡ ζωὴ ἐστὶ ὀλίγον μονότονος, εἶνε ἀληθὲς, ἀλλὰ θὰ σοὶ προξενήσῃ καλὸν, μετὰ τὰς ταραχὰς, ὥς ὑπέττης . . . Πίστευσον τὸν πατέρα σου, Γενεβιέβη, πίστευσον αὐτόν . . .

— Εἰς Παρισίους, εἶπεν, εἰς τὸν οἶκον μας, εἰς τὸ κατάστημά μας ! . . . ὅχι δὲν εἶνε δυνατόν.

— Διατί ;

— Διότι ἐκεῖ τὸν ἐγνώρισα, ἐκεῖ τὸν ἠγάπησα. Ἐὰν ἀφήσω τὸ Λαμόντ-Φεϊλῦ, θὰ μεταβῶ πολὺ μακρὰν, εἰς χώραν, ἀγνοῶ ποίαν, ἧς ἡ θεὰ αὐτὴ νὰ μὴ μοι ἀναμνησκῇ ἐκεῖνον· ἐπιθύμουν ν' ἀφήσω τὴν νεότητά μου ὀπισθὲν μου, ν' ἀπεκδυθῶ ἑμαυτῆς. . . . Δὲν θὰ διαφυλάξω τίποτε . . . τίποτε . . . ἐξ ὧων μοι μένουσιν ἐξ αὐτοῦ . . . τίποτε ἐξ ὧων ἤγχισε . . . τίποτε ἐξ ὧων ἔδυνάθη νὰ ἴδῃ. . . Οὔτε τὰ ἐνδύματά μου, οὔτε τὰ κοσμήματά μου, οὔτε τὰ πράγματα τὰ ὅποια μετ' εἶνε προσφιλέστερα. . .

— Φεῦ! τέκνον μου, πόσον ἐπιθύμουν νὰ ἦσο ἰσχυροτέρα, φρονιμωτέρα!

— Δὲν εἶμαι φρόνιμος; . . . Λησμονῶ τὸ παρελθόν, ἐπαναρχίζω νέαν ζωὴν. . .

— Θὰ σοὶ μείνῃ ἡ καρδιά σου. Οἱ μυρτοὶ ὑλικοὶ δεσμοὶ, περὶ ὧν ὠμίλησες, δὲν θὰ σε συνέδουν ποσῶς πρὸς τὸ παρελθόν. Οὐχὶ περὶ σέ, ἀλλ' ἐντός σου ὀφείλεις ν' ἀναζητήσῃς τὴν λήθην.

Ἡ Γενεθιέθνη ἔσσειε τὴν κεφαλὴν της. Παισμονῶς ἐπανελάμβανε:

— Τίποτε. . . Δὲν θέλω τίποτε ἐξ ὧων οὗτος ἐγνώρισε, νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ ἐκεῖ, ὅπου θὰ μεταβῶ.

Ὁ μπάρμπα Τρέγκ ἐθεώρησεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, μετ' ἀπειρῶ συμπαθείας:

— Πίπτεις ἐκ νυσταγμοῦ. . . . Ὁ κόπος σέ ἤρξινε. . . σέ ἀφήνω. . .

Καὶ ἐνῷ ἐξήρχετο, ἐστράφη, καὶ μὲ βεβιασμένον μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη:

— Οὕτω λοιπόν, εἶνε ὅλα τελειωμένα; Δὲν ἔχεις πλεῖν σχέδια; Δὲν ἔχεις κακὰς ιδέας;

— Εἶνε ὅλα τελειωμένα, εἶπεν ἐκείνη.

Ὁ Τρέγκ ἐξῆλθε, φαινόμενος ὡσεὶ καθησυχάσας. Ἐν τούτοις, δὲν ἦτο ἡσυχος. Ἀπεφάσιζε νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ ποσῶς, καὶ νὰ μὴ χάσῃ τὴν Γενεθιέθνην ἐκ τῆς ὄψεως. Ταῦτοχρόνως, διέταξε τὴν θλακμηπόλον νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ, ἐὰν ἡ κόμησσαι ἐξεδήλου τὸν σκοπὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ πύργου εἴτε ἐφ' ἀμάξης, εἴτε πεζῇ. Καθυσυχάσας ὀλίγον μετὰ τὰς προφυλάξεις ταύτας, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀλλ' ἔμεινεν ἄγρυπνος καὶ προσέχων μὴ συμβῇ τί, ὅπερ νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν του.

Αἱ ὦραι διέρρευσαν ἡ πρώτῃ παρήλθε. Περί μεσημβρίαν, ὁ Τρέγκ ἔστειλε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Γενεθιέθνην, ἐὰν θὰ κατήρχετο εἰς τὸ γεῦμα. Ἡ θλακμηπόλος ἐπαγγέλλετο λέγουσα, ὅτι ἡ κυρία της ἐκοιμήτο ἐνδεδωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ ὅτι δὲν εἶχε θελήσει νὰ τὴν ἀφυπνίσῃ.

— Κοιμᾶται; τόσον τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος. . . Ὁ ὕπνος θὰ καθησυχάσῃ τὰ νεῦρα της.

Ἡ Γενεθιέθνη ἀφυπνίσθη περὶ τὴν μίαν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν.

Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν ἐποίησε τὸ ἐλάχιστον κίνημα. Καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, τοὺς αἰείποτε λαμποντάς ἐκ πυρετοῦ, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐζωγραφίζοντο αἱ ἐντυπώσεις τῆς ψυχῆς της· ὁ ἀπελπισμὸς, ὁ φόβος τῆς μενονωμένης ζωῆς, τὸ μῖσος, ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως, τῆς τιμωρίας.

Αἰφνιδίως ἠγέρθη. Ἠκροάσθη ἐὰν ἀκούωνται βήματα ὑπηρετῶν ἐν ταῖς πλησιοχώροις δωματίοις.

Ἰσώπτερον ὅτι ὁ πατήρ της τὴν ἐπιτηρεῖ. Ἐξῆλθε μίαν στιγμὴν εἰς τὸν λίθινον ἐξώστην, ὅστις ἐξετείνεται κατὰ μῆκος τῶν δωματίων της. Ὁ ἄνεμος ἔπνεε βιαίως. Νερὴ πλήρη βροχῆς διήρχοντο τὸν οὐρανόν. (ἀκολουθεῖ)

Η ΔΥΣΠΕΨΙΑ

ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ

Ἐν ἐπιγραφῇ τῆς Φσιολογίας τῆς ὁρέξεως αὐτοῦ ὁ Μπριλλὰ-Σαβαρέν ἐγραφε τὸν ἐξῆς ἀφορισμὸν, καταστάντα περίφημον:

«Τὰ ζῷα βόσκουσιν,

«Οἱ ἄνθρωποι τρώγουσιν,

«Μόνοι οἱ πνευματώδεις ἄνθρωποι γινώσκουσι νὰ τρώωσιν.

«Ὅτι ἦτο ἴσως ἀληθὲς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀγῶνος, τῶρα πλέον δὲν ἀληθεύει. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων τῆς διανοίας δὲν γινώσκουσι νὰ τρώωσιν. Ἡ πυρετώδης ζωηρότης τοῦ νεωτέρου βίου ἀναγκάζει πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ συντέμνωσι τὴν διάρκειαν τῶν γευμάτων αὐτῶν. Ἰδιαιτέρως, τὸ πρόγευμα ἐπισπεύδεται πολὺ, καὶ τὸ τοιοῦτο εἶνε ἐν τῶν αἰτίων τῆς δυσπεψίας ἧτις καντήτησε τόσον συχνῇ.

Τοῦλάχιστον ἐὰν, μένοντες ὀλίγον χρόνον εἰς τὴν τράπεζαν, ἐμιμούμεθα τοὺς Ἰάπωνας, παρ' οἷς ἡ ἐθιμοταξία ἀπαγορεύει τὰς συνδιαλέξεις ἐν ὥρᾳ γεύματος, θὰ ὑπεφέρετο. Ὅταν ἐν φαγητὸν τοῖς φαίνεται καλόν, ἐκφράζουσιν εἰς τὸν ἀμφιτρώοντα τὴν εὐχαρίστησιν αὐτῶν διὰ χειρονομίων. Θεωροῦσιν ὡς ὕβριν πρὸς αὐτόν, νὰ ἀνοίγῃς τὸ στόμα δι' ἄλλο τι παρὰ διὰ νὰ τρώωσι.

Παρατηρήσατε ἓνα δικηγόρον πῶς τρώγει: Ἀπέπεμψε καὶ τὴν τελευταῖον πελάτην του, μὲν καὶ τὴν ὥραν ὅφειλε νὰ πορευθῇ εἰς τὸ μέγαρον τῆς Δικαιοσύνης· εἶνε ἡναγκασμένος νὰ θέτῃ εἰς τὸ στόμα του διπλαῖς μπουκίαι· καταβροχθίζει μεγάλα τεμάχια, φοβούμενος μὴ λείψῃ ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς κλήσεως, καταπίνει μεγάλα ποτήρια ὕδατος, καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ ἀναπνεύσῃ, ἀνέρχεται εἰς τὴν ἀμαξάν καὶ τρέχει εἰς τὸ δικαστήριον.

Παρατηρήσατε καὶ τὸν πρσινόν, πῶς γευματίζει ἐν τῇ πόλει.

Ἡ γαλλικὴ ἐθιμοταξία τῷ ἀπαγορεύει νὰ σιγᾷ ὡς ὁ Ἰάπων· τῷ ἀπαγορεύει ἐπίσης νὰ ὀμιλῇ μετὰ τὸ στόμα πλήρες. Πρὸς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας, ὁ γαλλικὸς ἱπποτισμὸς ἐπιτάσσει νὰ παρατίθενται τὰ φαγητὰ πρῶτον εἰς τὰς κυρίας, εἰς τρόπον ὅστε, αἱ δύο τευ γειτόνισσαι ἔχουσιν ἤδη ἀποφάγει, ὅταν ἔρχεται ἡ σειρὰ εἰς αὐτόν. Διὰ νὰ μὴ ἐκληφθῇ ὡς κακοανατεθραμμένος, καὶ νὰ δύναται ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις των, ὁφείλει νὰ καταπίνῃ χωρὶς νὰ μασσᾷ. Καὶ τοῦτο εἶνε τὸ αἷτιον, ἐνεκα τοῦ ὁποίου, τόσοι ἄνθρωποι ὑποφέρουσιν ἐκ τῶν μεγάλων γευμάτων.